

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

HET TAMPAX-MAANDVERBAND.

In een der laatste nummers van dit *Tijdschrift* is door den importeur van bovengenoemd verband een mededeeling rondgezonden, die m.i. niet zonder meer moet worden aanvaard. De importeur publiceert daarin een artikel, door een leek geschreven, tegen dit verband en hij tracht dit artikel te ontzenuwen en te betoogen, dat het zoo goed is. Als argument gebruikt hij, dat in Amerika dit verband zooveel opgang heeft gemaakt en door de vrouwen graag wordt gebruikt. Verder dat het buitengewoon zindelijk en practisch zou zijn.

Als gynaecoloog meen ik hiertegen te moeten waarschuwen. Het verband, bestaande uit een langgerekte gaastampon gevuld met celstofwatten, bevindt zich in een dubbelen cartonnen koker, waarvan de binnenste, die ruim een vinger dik is, in de vagina wordt gebracht. Door op bepaalde manier dan dezen koker terug te trekken blijft de tampon achter en het menstrueele bloed kan niet wegvloeien. Een buiten de vagina hangende lus maakt het terugtrekken mogelijk.

Mijn bezwaren tegen dit verband zijn, dat het inbrengen er van voor de virgo òf onmogelijk zal zijn zonder beschadiging van het hymen, òf wanneer het hymen wijd genoeg is de cartonnen koker binnen te laten, dit toch, daar herhaaldelijk het verband moet worden ververscht, tot zeer ongewenschte manipulaties leidt.

Gaat het inbrengen gemakkelijk, dan bestaat bovendien nog het bezwaar, dat het menstrueele bloed niet kan afvloeien en dus lang met den vaginawand in contact blijft. En uit de practijk is mij reeds gebleken, dat een vrij sterke prikkeling hiervan (of misschien door het contact met den doordrenkten tampon) het gevolg is. Bovendien helpt het verband onvoldoende, als de bloeding wat profuus is. Het bloed loopt dan toch langs den tampon af.

Een andere patiënte klaagde erover, dat het zitten zoo onaangenaam en pijnlijk was. Deze twee patiënten zullen uit den aard der zaak geen tweede proef nemen.

Maar het ligt dunkt mij op den weg der medici, wanneer het oordeel over dit verband door patiënten wordt gevraagd, een waarschuwing daartegen te laten hooren.

Amsterdam, 18 December 1938.

R. M. WIJNBURG.

MEDISCHE EXAMENS IN DE VEREENIGDE STATEN.

Tegen het redactioneele artikel van prof. VAN RIJNBURG onder bovenstaanden titel in het *Tijdschrift* van 17 December l.l. meen ik een uitdrukkelijk woord van protest te moeten laten hooren.

Het boek, dat hij bespreekt is mij niet bekend, evenmin als de schrijver hiervan, of de standing van dezen in de Amerikaansche geneeskundige wereld. Volgens den titel is dit boek een soort vragen- en antwoordenboek, en een stelselmatig overzicht der vragen voor het medical licensing examination. Het nut van dergelijke werken doet hier op het oogenblik niet terzake, maar het schijnt mij toch niet juist om één boek dat bovendien allicht niet als leerboek bedoeld zal zijn, te gebruiken als kapstok tot het leveren van een vernietigende critiek op de medische opleiding aan Amerikaansche Universiteiten. Al wil dan ook prof. VAN RIJNBURG wel toegeven, dat „wij ook in Amerika van een verscholen minderheid van waarlijk groote geesten weten” — alsof die elders zoo dik gezaaid zijn — hij bestempelt toch het onderwijs zooals hij meent, dat het daar is, als van zeer laag gehalte. Hij spreekt den wensch uit, dat ons onderwijs, onze Universiteiten, ervoor behoed mogen worden Amerikaansche allures te gaan aannemen.

Ik zou hiertegen willen opmerken, dat de opleiding aan de goede Universiteiten, zoowel zuiver wetenschappelijk als practisch naar ik meen de vergelijking met